

Milá Bětuško,

čas letí jako splašený kůň a člověk se jen diví. Ještě nedávno jsi byla malá holčička, která ráda poslouchala mé vyprávění o tom, jak jsme dříve žili. Čas dozrál a z Tebe vyrostla krásná mladá dáma, která si svůj život už musí řídit sama. Přejde doba – a já si myslím, že přijde – kdy se budeš chtít vdát a založit si rodinu. Občas jsem Ti sice poradila s drobnostmi, ale svatba a začátek nového života ve dvou je záležitost přece jen složitější. Pamatuješ se, že před časem mně bylo svěřeno Magistrátem města Mladá Boleslav, abych oddávala snoubence? Snažila jsem se k tomuto úkolu přistupovat zodpovědně a ve svém projevu novomanželům jsem vedle předepsaného protokolu přidávala i nějakou tu radu nebo přání. Někdy jsem použila to nejkrásnější, které jsem dostala od tatínkova bratra – strýce Josefa – k svatbě vlastní. Jsou to slova moudrého proroka, jak pravil novomanželům:

„Byli jste pospolu zrozeni i buďte pospolu navždy.

Buďte pospolu, až bílá křídla smrti poruší vaše dny.

Aj, buďte pospolu, ale nechať jsou mezery ve vaší pospolitosti a nechať vánky nebeské tančí mezi vámi.

Milujte se navzájem, ale nečiňte z lásky pout: nechať je spíše mořem vlnícím se mezi břehy vašich duší.

Naplňte navzájem své číše, ale nepijte z jediné číše.

Dejte si navzájem ze svého chleba, ale nejezte z téhož krajíce.

Zpívejte a tančete spolu a veselte se, ale nechte jeden druhého, aby byl sám, právě jako jsou samy struny loutny, třeba se chvějí stejnou hudbou.

Dávejte svá srdce, ale ne tak, aby druhý z vás jím vládl, neboť vaše srdce může pojmout jen ruka života.

A stůjte při sobě, ale ne příliš blízko při sobě, neboť pilíře chrámu stojí odděleny a dub neroste ve stínu cypřiše a cypřiš neroste ve stínu dubu.”¹

Možná si myslíš, že je to předčasné. Ale já nevím, zda, až přijde ta chvíle, u toho budu moct být. Proroctví je krásné nejen svou hloubkou, ale i podobou, kterou jim v češtině vtiskl překladatel. Svědčí to o tom, jak je Tvá mateřština krásná a já mám tedy přání, ať už Tě život zavane kamkoli, abys nezapomněla, že jsi Češka a svůj rodný jazyk používala a zachovávala jeho bohatost. Tví předkové tak činili a zasloužili se o jeho předávání dále divadlem, zpěvem, literaturou, ale i vlastní tvorbou. A nezapomeň, že odpočívají ve svém věčném snu na starém hřbitově uprostřed Tvého rodného města. Nevím, zda bych Ti to mohla říci v pravou chvíli, a tak to činím již dnes.

Tvá bába Helena

¹ Verše syrského básníka Khalila Gibrana přeložil O. Hlaváček

